

have frihed til selv at tilrettelægge noget. Der har jeg forstået, at det på folkeskolens områder nu er sådan, at der er et bredt flertal i Folketinget, der synes, at folkeskolen helst ikke skal have for god mulighed for at udvikle sig, og det er også bedst, at man udvikler folkeskolen direkte i modstrid med de synspunkter, lærerne f.eks. har.

Det breder sig nu ligesom op igennem systemet, fordi man nu siger, at også når det handler om de videregående uddannelser, er det altså vigtigt, at man ikke har nogen som helst mulighed for at vælge forskellige eksamensformer. Det synes jeg jo er en underlig form for statslig regereri i stedet for både at lade forskellige former for undervisning og eksamen blomstre.

At det så er blevet et liberalt standpunkt, kan jeg undre mig over, selv om man selvfølgelig kan sige som undervisningsministeren, at der egentlig grundlæggende ikke er noget liberalt overhovedet ved eksamener. Men derfor kan man godt have det liberale princip, at man gør det, som præcis er udtryk for frihed under ansvar, nemlig at man siger, at uddannelsesinstitutionerne nok i stor udstrækning er i stand til både at tilrettelægge undervisningen og at pege på de eksamensformer, der bedst evaluerer de kvalifikationer, de studerende har. Og så har man selvfølgelig et kompetent censorkorps.

Jeg er da med på, at hvis man kan påvise, at der er steder, hvor man udelukkende har gruppeeksamener, så kunne det sikkert være nyttigt at se på det med henblik på at sikre, at alle både prøver at komme til en gruppeeksamen og til en individuel eksamen i løbet af deres studietid.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Margrethe Vestager.

Margrethe Vestager (RV):

Som ordfører for forslagsstillerne vil jeg godt begynde med at takke for debatten, som jeg synes har været klar på en række områder. Først og fremmest må det vel siges at være en lidt mærkelig situation for undervisningsministeren, at Enhedslisten er mere liberal end regeringen. Det er trods alt ikke så tit, det sker eller er sket, hverken nu eller i historisk tid.

Det, som måske er det mest ærgerlige ved diskussionen her i dag, er, at den ikke har forholdt sig til det, der er beslutningsforslagets tredje punkt, nemlig hvordan vi udvikler eksamensformerne, sådan at eksamensformerne kan

være med til at udvikle undervisningen og sørge for, at undervisningen tilrettelægges stadig bedre efter elevernes behov og de faglige kompetencer og bredere kompetencemål, som stilles op for vores uddannelser.

At det er sådan, kan ikke være nogen overraskelse. Regeringen skrev det i redegørelsen »Modernisering af prøver, eksamener og karakterer« fra januar 2004:

»Det er velkendt, at prøver og eksamen øver indflydelse på undervisningens tilrettelæggelse og gennemførelse. Det er derfor vigtigt, at prøverne indrettes på en måde, der giver en positiv og inspirerende tilbagevirkende effekt på undervisningen og bidrager til at målrette læreprocessen.«

Kl. 20.15

Det er således meget klart i det materiale, som regeringen har stillet til rådighed, at der er en anerkendelse af, at måden, man afholder eksamen på, virker tilbage på undervisningsformen. Det viser sig også klart i evalueringen af prøveformerne i folkeskolens afgangsprøver, herunder især gruppeprøven i matematik, som positivt har været med til at udvikle den måde, som matematikundervisningen har udviklet sig på.

Hvis man skal henvise til nogle af de tidligere diskussioner, vi har haft i dag, så kunne det i særlig grad også være relevant for udviklingen af undervisningsformer, som sørgede for, at køn og undervisning i køn blev en del af dem. Det har der været tilfredshed med. Der har ikke været nogen klager over, at det ikke var muligt at give den enkelte elev en individuel bedømmelse.

Når vi ikke har diskuteret det, så er det måske meget tankevækkende og karakteriserende for uddannelsesdebatten, sådan som den føres i øjeblikket, nemlig at den er tilbageskuende og tilbagerettet imod at forsøge at retablere noget, der var engang.

Det er måske også det, der er karakteristisk i dag, at hvor vi tidligere diskuterede et forslag, hvor der var flertal uden om regeringen, så var der ikke grænser for, hvor mange udredninger og arbejdsgrupper, der skulle bruges for at finde ud af, hvad man skulle gøre, før man kunne træde til handling. Her har regeringen sit flertal på plads, og derfor skal man handle i stedet for at tænke og i stedet for at analysere.

Det er dog tankevækkende, hvis det er regeringens metode, at hvis bare den har sit flertal